

hun bescheiden inkomen haar huishoudentje zoo keurig wist te bestieren, hij had haar geprezen wanneer ze hem verwende met lekkere schoteltjes en al bromde hij om haar schoonmaak-manie, hoe kon hij met haar stoeien in de ontredderde kamer, en spotten, tusschen twee zonen dóór, dat ze zelf nog meer dan haar glimmende meubels, naar boenwas rook!

Er drupten zwakke tranen op de koperen trekpots, waarvan zij, nauwgezet, alle spatjes wegwreef; ze was er toch niet minder om, dat ze haar plichten niet zoo luchtig opnam als de andere vrouwen, die hij zoo graag tot voorbeeld koos; de zorg van het huishouden had ze nooit aan de meid durven overlaten, nog veel minder durfde ze het de zorg van haar kind.

Ja.... met het kind, sinds Jopie's geboorte en de eerste maanden van haar zwakke leventje, was de verwijdering tusschen Herbert en haar ontstaan.

Zij had niet anders gekund, dan heel haar eigen leven instellen op de belangen van het kind; al wat de ijverige verpleegster had geleerd, volbracht ze elken dag met pijnlijke, rusteloze nauwgezetheid; als een macht-buiten-haarzelve, een drang, sterker dan enig ander gevoelen, werd haar de behoefte om met het kind bezig te zijn; onrust dreef haar naar huis wanneer Herbert haar met veel moeite had overgehaald tot een wandeling, bij de kleinste gezondheidsstoornis zocht ze angstig naar een verzuim bij zichzelf: of ze de fleschjes wel goed had uitgekookt, of het kruikje wel warm was geweest, en den dag waarop het kind gewogen moest, liep ze met een bonzend hart en zenuw-klamme handen, terwijl een ongunstige uitkomst haar dagenlang van streek bracht.

In het begin had zij, met stagen goeden wil, getracht Herbert, ondanks al haar nieuwe plichten, evenveel zorg en toewijding als vroeger te geven, draafde en sloofde ze om de kamer netjes te hebben wanneer hij thuishkwam, om klaar te maken wat hij

graag at; maar ze kon 't niet helpen wanneer Jopie onder 't eten hilde en ze telkens op moest staan; dat ze 's avonds, wanneer hij haar wat voorlas, zat te knikkebollen over 't verstelwerk, en wanneer ze 's nachts wel tienmaal 't schreiende kind had gesusd verweet hij háár den volgenden morgen zijn hoofdpijn: ze verwende 't kind, 't kind tirannizeerde hen beiden.... om het kind werd hij achtergesteld....

Hij bleek 't niet vanzelfsprekend te vinden, om met haar de zorgen en moeiten te deelen, maar voelde zich door haar moederschap te kort gedaan; haar leven werd een gestadig angstig schipperen om hem ergernis te besparen en het kind geen zorg te onthouden, en toen hij eindelijk, na den moeilijken winter, zeide wat verstrooing te behoeven en sprak van een tennisclub waar men hem als lid wilde voordragen, vond ze dat plan een uitkomst, ook voor zich.

Zij schikte zich gelaten, toen hij 't een gewoonte maakte om bijna elken langen avond van voorjaar en zomer op het tennisveld te zijn; voor haar eigen eenzelvigen, en in den grond dragen aard lag geen enkele bekoring in de inspanning-door-sport en ze was dankbaar, dat de zorg voor het kind haar vrijstelde van het samenzijn met veel vreemde menschen; nu Herbert tevreden was, niet meer klaagde en geen verwijten deed, aanvaardde zij gedachtenloos den nieuwen toestand, zonder zich rekenschap te geven hoezeer hun samenleven in den grond was veranderd; en pas veel later, toen zij, wakkergeschrikt, het gevaar vlak bij zag, verweet ze zich bitter haar onverschilligheid.

Zij kende de vrouwen en meisjes, die hij in den loop van den tijd met hun voornaam begon aan te duiden, van een enkel plichtmatig bezoek of een vluchtige ontmoeting op straat; ze knikte hen zonder eenige afgunst toe, wanneer ze hen in lichte, luchtige kleeren met hun racket voorbij zag fietsen, terwijl zij, in haar simplen grijzen mantel, achter Jopie's kinderwagen liep.